

Arrest

nr. 284 476 van 8 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2023 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2023 om 13 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MUSTIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 21 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wijst uit dat verzoekster op 2 november 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

1.3. Op 12 december 2022 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden op grond van verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 26 december 2022 stemmen de Kroatische overheden in met dit verzoek, op grond van artikel 20, lid 5, van de Dublin III-Verordening.

1.5. Verweerder neemt op 25 januari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze bijlage 26^{quater} is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: I(...)

voornaam: A(...) C(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. Mevrouw I. A. C., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Burundese nationaliteit te hebben, bood zich op 21/11/2022 aan bij onze diensten, waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 21/11/2022 werd haar verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Een eerste treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 02/11/2022 in Kroatië geregistreerd werden omwille van onregelmatige binnenkomst. Een tweede treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië op 02/11/2022.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gehoord op 08/12/2022. Zij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Verder verklaarde zij geen familieleden te hebben die in België of in een andere lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Zij verklaarde haar paspoort onderweg verloren te hebben en stelde haar identiteitskaart bij haar ouders in Burundi achtergelaten te hebben.

De betrokkene verklaarde dat zij Burundi op 03/10/2022 verlaten heeft omwille van haar veiligheid. Zij verklaarde dat zij per vliegtuig via Ethiopië en Turkije naar Servië gereisd is, waar zij op 04/10/2022 aankwam. Omdat zij naar België wilde gaan, reisde ze vervolgens via Bosnië naar Kroatië. Ze verklaarde dat zij daarna via Slovenië en onbekende landen naar België gereisd is, waar zij op 18/11/2022 aankwam. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of zij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde dat zij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat België de mensenrechten respecteert en omdat zij altijd van België gehouden heeft. Ze stelde dat België de historiek van Burundi kent en dat zij in Burundi studeerde in het Belgisch systeem. Zij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat zij er niet goed behandeld werd. Ze stelde dat zij er geslagen werd door de politie en gaf aan nog liever zelfmoord te plegen dan terug te gaan naar Kroatië.

Op 12/12/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Zij stemden op 26/12/2022 in met dit verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. De betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Kroatië. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielsysteem, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielsysteem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties stemden op 26/12/2022 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het

onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pp. 13-14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e.

applicants are notified of where and how they can apply', p. 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlements lid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non-refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Betrokkene verklaarde dat zij een verzoek om internationale bescherming in België wil indienen omdat België de mensenrechten respecteert en omdat zij altijd van België gehouden heeft. Ze stelde eveneens dat België de historie van haar land kent en dat zij in Burundi in het Belgische systeem studeerde. We dienen echter te benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

We wensen eveneens te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betreffende het respecteren van de mensenrechten, wensen we nogmaals te benadrukken dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat zij er erg slecht behandeld werd. Zij stelde nog liever zelfmoord te plegen dan terug te keren naar Kroatië. Ze stelde dat zij er geslagen werd door de politie, dat zij Kroatië gewoon wilden passeren en dat ze gesmeekt hebben om hen door te laten, maar dat de politie weigerde. Verder verklaarde zij dat haar in het opvangcentrum gevraagd werd of zij asiel wilde aanvragen en dat zij een document kreeg om in te vullen. Zij gaf aan gezegd te hebben

dat zij geen asiel wilde aanvragen, waarop zij een datum kreeg waarop ze het centrum diende te verlaten. Vooreerst wensen we op te merken dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaring van betrokkene en dat zij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, zij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene verklaarde dat zij haar vingerafdrukken diende af te staan, echter zij stelde in Kroatië geen verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben. Zij verklaarde documenten ontvangen te hebben, maar stelde deze achtergelaten te hebben. Vooreerst wensen we te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting.

Betreffende de verklaring dat zij in Kroatië geen asielaanvraag indiende, merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Verder dient opgemerkt te worden dat we er van kunnen uitgaan dat Kroatië de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", p. 52). Er wordt vermeldt dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (AIDA, p. 52).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, p.80). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. Er worden in de centra drie maaltijden per dag voorzien en zwangere vrouwen, nieuwe moeders en kleine kinderen krijgen nog een extra snack (AIDA, p. 83).

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat zij er geslagen werden door de politie. Zij verklaarde dat zij Kroatië gewoon wilden passeren, dat zij smeekten om hen door te laten, maar dat de politie weigerde. Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2021 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA, p.25). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat UNHCR assistent hoog-commissaris Gillian Triggs de grens

tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren (AIDA, p. 26). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties (toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met haar klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene in goede gezondheid te verkeren. Tot op heden bracht de betrokkene geen elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA, p. 91). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het

verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten.

(...)"

1.6. Op 25 januari 2023 neemt verweerder tevens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/5, § 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater})

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoekster aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op haar overdracht aan Kroatië, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “*middele*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad voert overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. In haar enig middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 3, § 2 en 17, § 1, van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “[le] *principe général de bonne administration, en ce qu’il se décline en une obligation de soin en de minutie dans le traitement des dossiers, en une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier*” (verzoekster doelt kennelijk op het zorgvuldigheidsbeginsel). Tevens is verzoekster van oordeel dat verweerder een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Verzoekster zet inzake de schending van voormelde bepalingen en beginselen het volgende uiteen:

“*EN CE QUE 8. La partie adverse s’est fondée sur l’article 18.1.b) du Règlement Dublin III et sur l’article 51/5, §1 de la loi du 15.12.1980 pour demander la reprise en charge aux autorités croates de la demande de protection internationale introduite par la requérante en Belgique, et adopter l’acte attaqué. Elle affirme qu’aucun élément n’a été invoqué par la requérante qui justifierait que les autorités belges auraient dû faire application de la clause dérogatoire, dans la mesure où il n’a pas mentionné un état de santé préoccupant. Quant à la situation générale en Croatie, elle expose que les conditions d’accueil sont adéquates et que le système général en matière d’asile est effectif en Croatie et qu’en conséquence, les déclarations et craintes de la requérante reposent sur des appréciations personnelles non fondées. Elle considère ainsi que la requérante ne pourrait être soumise à des traitements inhumains ou dégradants en violation de l’article 3 de la Convention Européenne des Droits de l’Homme en cas de retour en Croatie. 6 Elle a ainsi considéré qu’il n’y avait pas lieu de faire application de l’article 17.1 du Règlement Dublin III pour l’ensemble de ces raisons. ALORS QUE 9. La partie adverse comme une erreur manifeste d’appréciation lorsqu’elle affirme que la Croatie ne connaît pas de défaillances graves du système qui pourraient entraîner des traitements inhumains et dégradants. Il ressort de nombreux rapports et articles de presse que les autorités croates mènent une politique d’asile de plus en plus restrictive, laquelle engendre des déficiences systémiques sur le plan des conditions d’accueil, sur l’information et également sur la qualité de la procédure des demandeurs d’asile. La Croatie fait face à un afflux massif de migrants qui tentent de rejoindre l’ouest de l’Europe par les Balkans. Entre janvier et mai 2022, l’agence*

européenne de surveillance des frontières a enregistré plus de 40 600 traversées illégales par les Balkans, près de trois fois le chiffre à la même période en 2021 . 1 L'année 2021 a été particulièrement marquée par de violents incidents aux frontières, le pays s'adonnant sans cesse à de violents refoulements («pushback »). En effet, plus de 9000 personnes se sont vues violemment refoulées de la Croatie vers la Bosnie-Herzégovine et plus de 900 vers la Serbie, enfants et personnes vulnérables comprises . Ceci 2 confirme d'ailleurs les propos de la requérante selon lesquels « d'abord, les Croates nous ont refusé l'entrée » (décision entreprise, p. 3). En 2020 déjà, pas moins de 16 000 cas de refoulements avaient été enregistrés . 3 Les refoulements « en chaine » sont fréquents dans les Balkans : « Les personnes risquent alors d'être refoulées à plusieurs reprises, notamment de l'Italie vers la Slovénie, de la Slovénie vers la Croatie, puis de la Croatie vers la Bosnie-Herzégovine ou la Serbie. » 4 La rédaction d'InfoMigrants, Sur la route des Balkans, le nombre de migrants "a plus que doublé" cette année, d'après 1 Frontex, InfoMigrants, disponible sur <https://www.infomigrants.net/fr/post/41169/sur-la-route-des-balkans-lenombre-de-migrants-a-plus-que-double-cette-annee-dapres-frontex>, AIDA, Country Report : Croatia, 2021 update, disponible sur https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf, p. 15., DW, Les oubliés de la route des Balkans, InfoMigrants, 24 juin 2022, disponible sur <https://www.infomigrants.net/fr/post/41460/les-oublies-de-la-route-des-balkans>,. Journée mondiale des réfugiés 2021 : vingt ans plus tard, des refoulements partout, EuroMed Droits, 18 juin 2021, 4 disponible sur <https://euromedrights.org/fr/publication/journee-mondiale-des-refugies-2021-vingt-ans-plus-tard-des-refoulements-partout/>, 7 La Croatie s'est d'ailleurs vue condamnée par la CoEDH pour violation de la Convention et des tribunaux autrichiens et italiens ont déclaré que les expulsions en chaine de migrants étaient contraires au droit international et constituaient des traitements inhumains et dégradants . 5 La police est omniprésente et de nombreux effectifs ont été déployés pour tenter d'éviter toute entrée sur le territoire. Les rapports et articles de presse relayent la violence dont fait preuve la police croate envers les demandeurs d'asile , laquelle use de tous les moyens à sa disposition : coups de pied, de bâton, de 6 matraque, de tige métallique et de crosse de pistolet notamment. 7 Plusieurs vidéos, relayées par le journal Libération, montrent des policiers d'élite, masqués et en uniforme, frapper des migrants . 8 Une « sophistication » des violences a d'ailleurs été rapportée par différents médias. Un membre de l'ONG Border Violence Monitoring Network, Simon Campbell, témoigne : « Les cas de torture ont augmenté en 2020 par rapport à notre rapport de l'an dernier. Des nouvelles tendances sont apparues depuis l'épidémie de Covid, comme la pratique de peindre à la bombe des croix sur la tête des migrants. Les pushback ont toujours été une pratique violente, mais depuis 2015, les abus sont devenus plus sophistiqués. »9 Le site de l'ONG recense des témoignages de refoulements perpétrés aux frontières et sur le territoire croate, ainsi que des violences subies par les témoins : menaces avec armes à feu, attaques de chiens, coups de poings et de pieds à répétition ou perpétrés au moyen de bâton et matraques, ainsi que d'armes électriques ... La liste est longue . 10 Cette violence est également d'ordre moral : mise à nu forcées, vols, pillages et humiliations sont le quotidien des malheureux qui croisent les forces de police postées aux frontières et aux alentours . 11 Croatie – Rapport annuel 2021, Amnesty International, disponible sur <https://www.amnesty.org/fr/location/europe-5-and-central-asia/croatia/report-croatia/>,. DW, Les oubliés de la route des Balkans, ibid. 6 La rédaction d'InfoMigrants, Sur la route des Balkans, le nombre de migrants "a plus que doublé" cette année, d'après 7 Frontex, ibid. STATIUS T. et al., «Pushback» de migrants : la police cogne aux frontières de l'Union européenne, Libération, 6 octobre 8 2021, disponible sur https://www.liberation.fr/international/europe/pushback-de-migrants-la-police-cogne-auxfrontieres-de-lunion-europeenne-20211006_ARC5Q6IJ7RHVJGHKN7C6XFFJ5A/ DIDELOT N., Une violence sans limite contre les migrants aux frontières de l'Europe, Libération, 4 mai 2021, disponible 9 sur https://www.liberation.fr/international/europe/une-violence-sans-limite-contre-les-migrants-aux-frontieres-de-leurope-20210504_I6GG4J64JZACJN4X4CKLKKBSQY/,. Liste des témoignages en question disponible sur <https://www.borderviolence.eu/wp-content/uploads/Annual-Torture-Report-2020-BVMN.pdf> . DW, Les oubliés de la route des Balkans, ibid. 11 8 Plus alarmant encore, il n'est pas rare que les policiers croates forcent les migrants de traverser une forêt à la frontière avec la Bosnie, dont certaines parties sont encore remplies d'environ 200 000 mines antipersonnel et bombes non explosées datant de la guerre de Bosnie de 1990 . 12 En mars 2021, un migrant a d'ailleurs perdu la vie et plusieurs autres ont été gravement blessés suite à l'explosion d'une mine dans la région de Saborsko . 13 On peut lire dans le dernier rapport AIDA que les mauvais traitements infligés en Croatie se produisent en général : « soit au moment de l'"interception" et de détention de facto à l'intérieur du territoire croate (c'est-à-dire à une distance allant de plusieurs à cinquante kilomètres ou plus de la frontière) et/ou au moment de leur "détournement" (c'est-à-dire de leur refoulement) à travers la frontière avec la Bosnie-Herzégovine, ce qui impliquait souvent d'être retenu contre leur gré et d'être transporté dans un fourgon de police jusqu'à la frontière. Les allégations concernaient principalement des membres de la police des frontières ou des agents de la police d'intervention de l'administration policière du comté concerné et, dans une moindre mesure, des membres de la police spéciale. Dans un nombre important de cas, les personnes interrogées présentaient des blessures sur le corps qui ont été évaluées par les

deux médecins légistes de la délégation comme étant compatibles avec leurs allégations de mauvais traitements par les forces de l'ordre croates ». Un article d'Amnesty International publié le 3 décembre 2021 dénonce également : « Les autorités croates agressent systématiquement réfugié-e-s et migrant-e-s, et les privent de la possibilité de demander l'asile, ce qui est contraire au droit européen et international, a déclaré Amnesty International en réaction à un rapport accablant publié par la Commission pour la prévention de la torture (CPT) du Conseil de l'Europe, vendredi 3 décembre »¹⁴ Amnesty International dénonce, les renvois forcés illégaux et les violences policières systématiques des policiers à l'encontre des demandeurs d'asile : « La Croatie a continué de refuser l'asile à des milliers de personnes qui auraient pu déposer des demandes. Des organisations d'aide ont répertorié environ 10 000 cas de renvois forcés illégaux (pushbacks) et expulsions collectives, ainsi que de nombreux cas de violences et d'atteintes aux droits humains. En février, le Conseil danois pour les réfugiés a signalé que deux femmes avaient subi des agressions sexuelles et qu'elles avaient été forcées de se déshabiller, maintenues en joue et menacées de viol par des policiers croates. Le ministère de l'Intérieur a nié ces accusations. Ibid. ; 12 La rédaction d'InfoMigrants, *Frontière Bosnie-Croatie : un migrant tué après avoir marché sur une mine* 13 antipersonnel, InfoMigrants, 8 mars 2021, disponible sur <http://www.infomigrants.net/fr/post/30694/frontierebosniecroatie--un-migrant-tue-apres-avoir-marche-sur-une-mine-antipersonnel>,. Amnesty International, « *Croatie. Un nouveau rapport accablant condamne les violences policières systématiques* 14 aux frontières du pays », disponible sur <https://www.amnesty.org/fr/latest/news/2021/12/human-rights-body-hascondemned-croatian-authorities-for-border-violence/> ; 9 La commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe a déclaré que ces accusations répétées révélaient une pratique ancrée d'expulsions collectives et de mauvais traitement des personnes migrantes. Elle a également dénoncé l'absence d'enquêtes rapides sur ces allégations. En juillet, le rapporteur spécial des Nations unies sur les droits de l'homme des migrants a également indiqué qu'on lui avait signalé de nombreux cas de renvois forcés illégaux depuis le territoire croate ainsi que des cas de vols, de destructions de biens, de violences physiques et d'agressions commis à l'encontre de personnes migrantes. En avril, la Cour constitutionnelle a jugé que la Croatie avait violé le droit à l'asile d'une famille afghane en 2018 en la renvoyant en Serbie contre son gré et sans évaluer de manière adéquate les risques d'un tel retour. En novembre, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que la Croatie avait violé la Convention européenne des droits de l'homme lorsque cette même famille a été renvoyée de force illégalement en Serbie en 2017. C'est lors de ce renvoi que Madina Hussiny, une fillette afghane âgée de six ans, avait été tuée, percutée par un train. En décembre, la Cour correctionnelle d'appel de Zagreb a confirmé la décision d'un tribunal de première instance qui avait déclaré un bénévole de l'ONG Are You Syrious (qui avait aidé cette famille afghane à demander l'asile) coupable d'avoir aidé des personnes migrantes à franchir illégalement la frontière et lui avait ordonné de payer une amende de 60 000 kunas croates (environ 8 000 euros) ainsi que des frais de justice. Des tribunaux italiens et autrichiens ont en outre déclaré que les expulsions en chaîne de personnes demandeuses d'asile de leurs territoires respectifs vers la Slovénie puis vers la Croatie, en vertu d'accords bilatéraux, étaient contraires au droit international et soumettaient les victimes à des traitements dégradants de la part de la police croate. En juin, les autorités ont mis en place un mécanisme de suivi visant à enquêter sur les signalements de violations des droits humains aux frontières croates. Néanmoins, des organisations de défense des droits humains ont souligné que cet organisme n'était pas indépendant et ne disposait pas d'un mandat solide lui permettant de lutter efficacement contre ces violations. En octobre, un regroupement de médias européens a publié une enquête qui comportait des images montrant des membres des forces spéciales croates en train de frapper des personnes demandeuses d'asile non armées, avant de les renvoyer de force en Bosnie-Herzégovine. Cette publication a déclenché l'ouverture d'une enquête interne qui a débouché sur la suspension des policiers impliqués. Les autorités ont considéré qu'il s'agissait d'un incident isolé, mais des ONG ont soutenu que les renvois forcés illégaux et violents aux frontières du pays étaient répandus et systémiques. Le Comité européen pour la prévention de la torture [Conseil de l'Europe] a déclaré en décembre qu'il avait recensé, lors d'une précédente visite à la frontière, de nombreux signalements crédibles de mauvais traitements graves commis par la police croate à l'encontre de personnes migrantes et en quête d'asile. 10 Le taux d'octroi de l'asile est resté bas : à la fin de l'année, seules 42 personnes avaient obtenu une protection internationale. »¹⁵ Le rapport de la CPT sur le traitement réservé aux personnes migrantes et en quête d'asile par la police croate a confirmé les conclusions d'Amnesty International et d'autres groupes dont les recherches ont mis au jour des abus systématiques dans les zones frontalières en Croatie ces quatre dernières années. Après une mission en Croatie en août 2020, le rapport de la CPT a été officiellement adopté en novembre 2020 ; sa publication a cependant été retardée car les autorités croates n'avaient pas consenti à celle-ci. Ce rapport indique que : « La CPT a examiné de nombreuses allégations de mauvais traitements physiques infligés à des migrant-e-s et des demandeurs et demandeuses d'asile par la police croate, et a conclu que dans un grand nombre de cas, leurs blessures correspondaient à celles susceptibles d'être causées lors d'opérations de maintien de l'ordre. La CPT a recensé des exemples où des personnes ont reçu des

coups de pied, des coups répétés de matraque en caoutchouc, de crosse d'armes automatiques ou de bâton, ou ont été attaquées par des chiens policiers. Dans certains cas, des personnes interceptées par la police croate se sont vu arracher leurs effets personnels, y compris leurs vêtements, leurs chaussures, et même leurs sous-vêtements, et ont été forcées à marcher pendant des kilomètres jusqu'à la frontière avec la Bosnie-Herzégovine. « Les faits de violence et les abus répertoriés dans ce rapport relèvent de pratiques systématiques et délibérées conçues pour punir les personnes qui essaient de franchir la frontière. Ils peuvent s'apparenter à des actes de torture et d'autres traitements cruels, inhumains ou dégradants de la part des autorités croates », a déclaré Massimo Moratti. La CPT a conclu que les tentatives des autorités croates de justifier les abus recensés dans le rapport ne constituent pas une explication plausible pour les nombreuses blessures graves découlant de violences policières. Non-respect de l'obligation de rendre des comptes La CPT a vivement critiqué la réticence des autorités croates à mener des enquêtes approfondies dans les meilleurs délais sur les plaintes relatives aux comportements répréhensibles de la police, et a noté que les dossiers relatifs à quelques affaires closes « ne démontrent l'existence d'aucun acte d'établissement des faits digne de ce nom ». Par ailleurs, la CPT a noté que ces « enquêtes », qui auraient dû être menées par un organe indépendant, ont au lieu de cela été effectuées par des policiers eux-mêmes, ce qui compromet toute notion d'indépendance ou d'impartialité. « Les commentaires critiques de la CPT au sujet du manquement des autorités croates à leur devoir d'enquêter correctement sur ces mauvais traitements confirment la tactique du gouvernement consistant à nier avec véhémence tout agissement répréhensible, tout en Amnesty International, "Coratie 2021", disponible en ligne sur <https://www.amnesty.org/fr/location/europe-and-15-central-asia/croatia/report-croatia/> ; 11 empêchant dans les faits le moindre examen indépendant des abus perpétrés. Cela permet à la violence de continuer sans entrave, en toute impunité », a déclaré Massimo Moratti. En juillet, le gouvernement croate a finalement établi un mécanisme de supervision censé fournir un suivi indépendant du respect des droits humains dans le cadre des opérations aux frontières. La CPT a noté qu'un suivi digne de ce nom devait être indépendant sur le plan financier et opérationnel, et bénéficier d'un accès sans entrave, et sans notification préalable, aux zones frontalières, aux documents pertinents et aux victimes de violations présumées. En pratique, cependant, les autorités et la Commission européenne, qui a soutenu la création du mécanisme en allouant des fonds et en partageant son expertise, n'ont pas veillé à ce que le suivi respecte ces garanties. (...) De nombreuses informations obtenues au cours des quatre dernières années montrent que la police croate agresse régulièrement des hommes, des femmes et des adolescent·e·s qui tentent d'entrer dans le pays, qu'elle détruit leurs effets personnels, et leur prend souvent leurs vêtements et leurs chaussures avant de les forcer à marcher pendant des heures dans la neige et de traverser les eaux glaciales de rivières. Le rapport de la CPT paraît moins de deux semaines après que la Cour européenne des droits de l'homme a estimé que la Croatie a porté atteinte aux droits d'une fillette afghane de six ans morte après avoir été percutée par un train, à la suite de son renvoi forcé vers la Serbie en 2017. En novembre 2020, le bureau de la Médiatrice européenne a ouvert une enquête sur les possibles insuffisances de l'action de la Commission européenne, pour vérifier si les autorités croates avaient respecté les droits fondamentaux lors d'opérations frontalières contre des migrant·e·s et des réfugié·e·s, qui avaient été financées par l'Union européenne. L'enquête avait été diligentée après la plainte d'Amnesty International. » 16 Le 3 mars 2022, le Centre d'Etudes pour la Paix et l'Initiative Welcome ont publié un septième rapport sur les expulsions violentes et illégales concernant la violence systémique et le refus d'accès à l'asile en Croatie qui dure depuis 6 ans. Le rapport donne un aperçu des deux dernières années, marquées par l'escalade de la violence et des traitements inhumains au cours desquels des policiers ont torturé, humilié et expulsé illégalement des milliers de demandeurs de la République de Croatie . 17 Ces informations confirment donc qu'il est donc plus que probable que la requérante ait bien été victime des mauvais traitements tel qu'elle le relate (cfr exposé des faits) mais surtout qu'elle risque de subir des mauvais traitements en cas de renvoi vers la Croatie. Council of Europe, "Council of Europe anti-torture Committee publishes report on its 2020 ad hoc visit to Croatia", 16 disponible sur <https://www.coe.int/en/web/cpt/-/council-of-europe-anti-torture-committee-publishes-report-onits-2020-ad-hoc-visit-to-croatia> ; Centre d'Etudes pour la Paix, "Report on illegal expulsions from croatia in the context of the covid-19 pandemic", dd. 17 .03.03.2022, disponible sur: https://www.cms.hr/system/publication/pdf/180/Report_on_Illegal_Expulsions_from_Croatia_in_the_Context_of_the_COVID-19_Pandemic.pdf 12 10. Ensuite, il est bien connu qu'en Croatie la police refoule de manière systématique et par la force les personnes se présentant aux frontières croates. Outre les informations interpellantes relatées par le rapport AIDA au sujet des push-back en Croatie , la requérante souhaite mettre en évidence l'arrêt du 13 avril 2022 de la section 18 néerlandophone du Conseil d'Etat qui a spécifiquement examiné la situation des rapatriés de Dublin en Croatie. Ce faisant, le Raad van State a conclu que les refoulements en Croatie constituent une défaillance systémique fondamentale atteignant le seuil de gravité particulièrement élevé : « 6.3. Compte tenu des rapports invoqués par l'étranger sur les refoulements en Croatie, tels que décrits aux points 3.1. et suivants du présent arrêt, il y a lieu de considérer que les refoulements en Croatie

constituent une erreur systémique fondamentale dans la procédure d'asile de ce pays qui atteint le seuil de gravité particulièrement élevé. En effet, ces rapports montrent que les repoussoirs en Croatie ne sont pas occasionnels, mais qu'ils ont lieu depuis longtemps et à grande échelle » (traduction libre du néerlandais). 19 Le Conseil d'État néerlandais va plus loin en déclarant que les informations générales – qui n'ont pas été contestées par le secrétaire d'État – montrent que les refoulements n'ont pas seulement lieu à la frontière, comme le prétend la partie défenderesse, mais aussi à l'intérieur de la Croatie : « Il ressort en outre de la lettre du VWN, " Croatie - rapatriés et titulaires de statut Dublin ", datée du 16 mars 2021, que les refoulements n'ont pas seulement lieu aux frontières, mais aussi parmi les étrangers qui se trouvent dans la zone frontalière ou plus loin sur le territoire de la Croatie. Cette information n'a pas été contestée par le secrétaire d'État » (traduction libre du néerlandais). La partie défenderesse estimait dans l'affaire que la question des refoulements n'était pas pertinente pour les personnes renvoyées au titre de Dublin, car elles sont renvoyées en Croatie sur la base d'un accord de réadmission. Le Conseil d'État n'a pas suivi le Secrétaire d'État sur ce point. Le Conseil d'État a fait valoir que l'on ne peut plus supposer que la Croatie respectera ses obligations internationales, étant donné que des refoulements ont également lieu pour les étrangers réadmis par la Croatie en provenance d'autres États membres de l'UE : « (...) des preuves concrètes que le secrétaire d'État ne peut plus supposer que la Croatie respectera ses obligations internationales à l'égard de l'étranger. En effet, les informations figurant au point 6.3. du présent arrêt contiennent des indications sérieuses selon lesquelles des refoulements ont également lieu dans le cas de ressortissants étrangers qui - après le retrait préalable ou non de leur demande d'asile en Croatie - ont été réadmis par la Croatie en provenance d'autres États membres de l'UE et dans le cas de ressortissants étrangers qui AIDA, Country Report: Croatia, 6 mai 2022, pp. 24-37, <https://ecre.org/aida-2021-update-croatia/>. 18 Raad van State, arrest nr. 202102939/1/V3, ECLI:NL:RVS:2022:1043 van 13 april 2022, disponible sur: https://www.refworld.org/cases,NTL_COS,629f5e404.html. Ibid. 20 13 se trouvent sur le territoire de la Croatie à distance de la frontière » (traduction libre du 21 néerlandais). Avant de poursuivre : « Compte tenu de cela et du fait que les demandeurs d'asile transférés au titre de Dublin sont, en règle générale, en mesure de se déplacer librement sur le territoire de la Croatie en tant que demandeurs d'asile (voir l'article 7, paragraphe 1, de la directive "accueil"), le secrétaire d'État aurait dû examiner plus avant le risque pour les demandeurs d'asile transférés au titre de Dublin d'être expulsés par la Croatie sans traitement ou pendant le traitement de leur demande d'asile. Compte tenu de la nature, de l'étendue et de la durée de l'erreur systémique fondamentale en cause en l'espèce, qui atteint le seuil de gravité particulièrement élevé, l'absence d'information sur la situation des requérants Dublin après leur transfert en Croatie ne peut être aux risques et périls de l'étranger » (traduction libre 22 du néerlandais). Le Conseil d'État estime ainsi qu'une enquête plus approfondie aurait dû être menée concernant l'utilisation problématique des pushbacks. En outre, le Tribunal administratif (Verwaltungsgericht) de Braunschweig, dans une décision du 25 février 2022 , a également jugé que le système d'asile croate présente des déficiences 23 systémiques en termes de refoulements et que des garanties individuelles doivent être obtenues des autorités croates pour que les personnes renvoyées dans le cadre d'une procédure Dublin ne soient pas victimes d'un refoulement indirect : "31. Für solche systemischen Schwachstellen im kroatischen Asylsystem spricht, dass es an der kroatischen EU-Außengrenze seit Langem und in erheblichem Umfang zu gewaltsamen "Push-backs", dem Abdrängen von Asylbewerbern nach Serbien oder Bosnien-Herzegowina, kommt. Auch Kettenabschiebungen nach Bosnien-Herzegowina von Österreich, Italien oder Slowenien aus sind hinreichend belegt. Jedenfalls ohne individuelle Zusicherung von Seiten der kroatischen Behörden ist nicht sichergestellt, dass im Wege des Dublin-Verfahrens an Kroatien rücküberstellte Antragsteller nicht ebenfalls Opfer gewaltsamer Kettenabschiebungen nach Bosnien-Herzegowina werden und ihr Recht auf Asylantragstellung dadurch vereitelt werden wird." -- "Ces faiblesses systémiques du système d'asile croate sont mises en évidence par le fait qu'il y a depuis longtemps un important refoulement violent des demandeurs d'asile vers la Serbie ou la Bosnie-Herzégovine à la frontière extérieure de la Croatie avec l'UE. Les déportations en chaîne vers la Bosnie-Herzégovine depuis l'Autriche, l'Italie ou la Slovénie sont également bien documentées. En tout état de cause, sans garanties individuelles de la part des autorités croates, rien ne garantit que les demandeurs d'asile renvoyés en Croatie dans le cadre de la procédure Dublin ne seront pas également victimes de déportations forcées en Ibid. 21 Ibid. 22 VG Braunschweig, Beschluss vom 25.02.2022 - 2 B 27/22, disponible sur : <https://openjur.de/u/2391773.html>. 23 14 chaîne vers la Bosnie-Herzégovine et que leur droit de demander l'asile ne sera pas exercé de ce fait" (traduction libre de l'Allemand) . 24 Le Verwaltungsgericht a en outre déclaré qu'il n'existe aucune preuve que les rapatriés Dublin soient traités de manière plus favorable que les autres demandeurs de protection internationale – contrairement à ce que prétend la partie défenderesse dans la décision attaquée : "45. Es kann entgegen der bisherigen Annahme vieler Verwaltungsgerichte (...) nicht davon ausgegangen werden, dass die dargestellten massiven Menschenrechtsverletzungen DublinRückkehrer nicht betreffen. Denn zu den zahllosen dokumentierten gewaltsamen und entwürdigenden Übergriffen und der Verweigerung des Rechts auf Asylantragstellung kam es nicht nur unmittelbar nach illegalen Grenzübertritten von Serbien oder Bosnien-

Herzegowina aus, sondern auch in Fällen, in denen sich die Migranten bereits mehrere Tage im Landesinneren aufhielten, sogar dann, wenn sie bereits weit in andere EU-Länder wie Slowenien, Italien oder Österreich vorgedrungen waren und von dort aus zurückgeschoben wurden" "Contrairement à ce que de nombreux tribunaux administratifs ont supposé, on ne peut pas supposer que les violations massives des droits de l'homme qui ont eu lieu ne touchent pas les rapatriés de Dublin. En effet, les nombreuses agressions violentes et humiliantes documentées et le refus du droit de demander l'asile ont eu lieu non seulement immédiatement après le franchissement illégal de la frontière depuis la Serbie ou la Bosnie-Herzégovine, mais aussi dans des cas où les migrants se trouvaient déjà à l'intérieur du pays depuis plusieurs jours, voire même lorsqu'ils s'étaient avancés loin dans d'autres pays de l'UE comme la Slovaquie, l'Italie ou l'Autriche et avaient été renvoyés de là » (traduction libre de l'Allemand) . 25 Le Verwaltungsgericht a aussi déclaré qu'il ne s'agissait pas d'actes isolés de la part d'agents de police, mais plutôt de pratiques de repli admises en haut lieu, ce qui montre qu'il s'agit bien d'une défaillance systémique entraînant un traitement inhumain et dégradant violant l'article 3 de la CEDH et l'article 4 de la Charte de l'UE : "47. (...) Aus den genannten Erkenntnismitteln wird zudem ersichtlich, dass es sich bei den gewaltsamen Rückschiebungen nicht um eigenmächtige Übergriffe einzelner Polizeibeamter handelt, sondern dass das Abdrängen der Migranten nach Bosnien-Herzegowina entweder tatsächlich einer internen Weisungslage entspricht oder jedenfalls von den vorgesetzten Stellen nicht effektiv verhindert bzw. sanktioniert wird" Traduction libre : "Les preuves ci-dessus montrent également que les déportations forcées n'étaient pas des actes arbitraires de policiers individuels, mais que l'expulsion des migrants vers la Bosnie-Herzégovine était en fait conforme aux directives internes ou, du moins, Ibid. 24 Ibid. 25 15 n'était pas effectivement empêchée ou sanctionnée par les autorités supérieures »26 (traduction libre de l'allemand). La requérante estime qu'eu égard au raisonnement du Conseil d'Etat néerlandophone et du Tribunal allemand, faute d'obtenir des garanties individuelles de la partie des autorités croates préalables à son transfert, le risque de refoulement en son chef est réel et ne peut raisonnablement être écarté. Par conséquent, il existe un risque que la requérante se voie imposer des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH et de l'article 4 de la Charte de l'UE. Notons que Votre Conseil a très récemment suspendu en extrême urgence l'exécution d'une décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire prise le 22.09.2022 par laquelle la partie défenderesse considérait que la requérante devait se rendre en Croatie, état responsable du traitement de sa demande de protection internationale considérant notamment : (CCE, arrêt n°280 105 du 14 novembre 2022 . Voy. également en ce sens CCE, arrêt n° 280 106 du 27 14 novembre 2022 ; CCE, arrêt n° 281 086 du 29 novembre 2022 ; CCE, arrêt n° 281 327 du 5 décembre 2022). 11. Le rapport AIDA note également une série de défaillances affectant la qualité de la procédure 28 d'asile en Croatie mais aussi au niveau de l'accueil. D'emblée soulignons que la partie défenderesse expose que la requérante a introduit une demande de protection internationale en Croatie le 14.09.2022. Elle mentionne à cet égard que la requérante se trouve dans l'impossibilité de prouver qu'il n'aurait pas introduit une telle demande (ce qui reviendrait in fine pour la requérante à devoir prouver un fait négatif). Or, la requérante admet avoir signé des documents mais explique ne pas en avoir compris la teneur. Ibid. 26 Voy. Également dans le même sens : CCE, arrêt n°278 108 du 29 septembre 2022. 27 AIDA, Country Report: Croatia, 6 mai 2022, <https://ecre.org/aida-2021-update-croatia/>. 28 16 Notons qu'il est crédible que la requérante ait, de bonne foi, ignoré avoir introduit une demande internationale en Croatie. En effet, la CIMADE pointe de manière très claire dans son guide « Dublin.e., vous avez dit dublin.e ? Guide pratique et théorique du Règlement Dublin »29 Attention : certaines personnes pensent, en toute bonne foi, que leurs empreintes ont été relevées en catégorie 2 (franchissement irrégulier de frontière), lors de leur entrée dans un pays. En réalité les autorités d'arrivée les ont enregistrées en catégorie 1, en leur attribuant une demande d'asile « à l'insu de leur plein gré ». Elles relèvent alors de la reprise en charge, sans expiration de la responsabilité un an après l'arrivée (cf. article 13 du règlement). Si par cette signature, la requérante a introduit une demande de protection internationale, son ignorance doit être interprétée comme le signe irréfutable des défaillances marquant la procédure de protection internationale en Croatie. En outre, le système d'asile croate est défaillant à bien des égards. Concernant les conditions de vie dans les centres en Croatie, le Comité de Prévention contre la Torture (CPT) a effectué des visites dans trois centres d'accueil temporaire en Croatie et s'est entretenu avec de nombreuses personnes qui ont déclaré avoir été victimes de mauvais traitements physiques par des agents des forces de l'ordre croates . 30 Le rapport AIDA update 2022, expose que dès l'introduction de la demande et tout au long de la procédure d'asile, les demandeurs rencontrent des problèmes à cause de la barrière de la langue. En effet, il note par exemple le manque de professionnalisme parmi les interprètes qui ne sont en pratique ni formés ni accrédités « dans la majorité des cas » (traduction libre de l'anglais) . 31 Beaucoup « ne maîtrisent pas la langue croate » et en pratique il suffit de maîtriser la langue requise pour être engagé par le ministère de l'Intérieur . Outre le manque de professionnalisme, il 32 y a aussi un manque structurel d'interprètes. Rappelons que la requérante ne parle pas le croate. Il est donc bien concerné par ce problème et a besoin d'être entouré de personnes, parlant sa langue et formées aux spécificités relatives à la procédure de demande de protection internationale. Une autre

défaillance à souligner consiste dans le fait que certaines démarches procédurales effectuées par les avocats ne sont pas couvertes par l'aide juridique en Croatie. Le plus significatif est sans doute l'absence d'aide juridique pour les recours devant la Haute Cour administrative, bien La Cimade, « Dubliné.e., vous avez dit dubliné.e ? Guide pratique et théorique du Règlement Dublin » disponible sur : <https://www.lacimade.org/dubline-vous-avez-dit-dubline/> Council of Europe, Report to the Croatian Government on the visit to Croatia carried out by the European 30 Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 10 to 14 August 2020, available at: <https://rm.coe.int/1680a4c199>. Ibid., p. 41. 31 Ibid. 32 17 qu'il s'agisse souvent d'une étape nécessaire eu égard au haut taux de rejet des demandes de protection internationale. Il appert que le taux de reconnaissance de la qualité de réfugié, est 33 particulièrement bas : en 2021, sur 2930 nouveaux demandeurs – les données sur les demandes pendantes à cette période n'étant pas fournies par le gouvernement, il n'y a eu que 70 reconnaissances du statut de réfugié et aucune protection subsidiaire accordée. La qualité des 34 procédures d'asile est telle qu'elle ne garantit pas l'accès à un recours effectif au sens de l'article 13 de la CEDH pour la requérante et à un traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la CEDH. De plus, il n'existe à l'heure actuelle pas de screening et centres spécialisés dans l'accueil des groupes vulnérables, qui sont généralement intégrés au sein du réseau d'accueil général. 35 En effet, il n'existe pas non plus « de système d'identification précoce des victimes de torture ou d'autres formes de mauvais traitements par les autorités et les professionnels compétents n'a encore été développé » et « le système de prise en charge des conséquences de la torture chez les demandeurs n'a pas été établi en pratique pendant des années et il y avait un manque de clarté sur qui peut recevoir un traitement et dans quelles conditions, et qui doit fournir ces traitements » (traduction libre de l'anglais). 36 L'absence de mécanisme de contrôle des mesures visant à répondre aux besoins spéciaux des demandeurs hébergés dans les centres est aussi mis en évidence dans le rapport AIDA. 37 Il ressort aussi des informations qu'en 2020, l'ONG Rehabilitation Centre for Stress and Trauma « a informé la FRA des difficultés à garantir les normes établies dans la directive sur les conditions d'accueil, en particulier pour les demandeurs vulnérables » et qu'ils ont par exemple « signalé qu'un demandeur amputé des jambes avait été placé dans un établissement pour personnes âgées souffrant de problèmes mentaux, qui n'était pas adapté aux personnes en fauteuil roulant. Ils ont également souligné l'absence de mécanismes efficaces pour identifier les victimes de torture. 417 Le RCT a fait état d'un rapport similaire en 20213 » (traduction libre de l'anglais). 38 Le Centre for Peace Studies « a également souligné qu'il existe toujours un système inadéquat d'identification des groupes vulnérables au sein des Centres d'accueil pour les demandeurs de protection internationale et du Centre d'accueil pour les étrangers. Le CPS a également signalé le niveau discutable du soutien psychologique apporté aux demandeurs dans les centres d'accueil souffrant de traumatismes, de PTSD et de conditions similaires pour lesquelles un soutien psychologique individualisé, professionnel et de qualité est nécessaire » (traduction libre de l'anglais). 39 Ibid., p. 46. 33 Ibid., p.8. 34 Ibid., p. 97. 35 Ibid., pp. 100-101. 36 Ibid., p. 97. 37 Ibid. 38 Ibid., p. 98. 39 18 Il est encore important de pointer que les conditions d'hébergement ne sont pas non plus optimales. En effet, il n'existe que deux centres en Croatie, dont la capacité d'accueil totale n'est que de 700 places, ce qui est très largement en dessous du nombre de personnes qui doivent être hébergées. La requérante a également pointé, lors de son audition : « ils nous ont laissé dans un 40 endroit qui ressemblait à une prison, sans rien manger » (décision entreprise, p. 3). Plus encore, le rapport AIDA pointe que les demandeurs et demandeuses d'asile n'ont accès qu'à certains soins médicaux et hospitaliers : "Applicants are entitled to health care. However, the LITP prescribes that health care includes emergency care and necessary treatment of illnesses and serious mental disorders." 41 Enfin, pour ce qui concerne la situation spécifique des demandeurs d'asile « dublinés » vers la Croatie, il ressort des informations objectives que : « ceux qui ont quitté la Croatie avant la fin de la procédure et dont le cas a donc été suspendu, doivent présenter une nouvelle demande de procédure internationale (si elles le souhaitent) une fois de retour en Croatie, et donc reprendre leur procédure initiale, conformément à l'article 18, paragraphe 2, du règlement Dublin III. En revanche, les personnes dont la demande a été explicitement retirée ou rejetée avant de quitter la Croatie sont considérées comme des demandeurs ultérieurs à leur retour, contrairement aux exigences du règlement » (libre traduction de l'anglais). 42 Ainsi que : « En ce qui concerne les transferts vers la Croatie, les tribunaux nationaux ont développé des pratiques différentes en raison des conditions auxquelles sont confrontés les rapatriés (voir plus haut sous : Suspension des transferts). Dans un rapport publié en février 2019, Médecins du Monde a souligné que le soutien en matière de santé mentale fait particulièrement défaut aux demandeurs renvoyés en Croatie en vertu du règlement de Dublin, qui seraient confrontés à une qualité de vie inférieure à celle des autres demandeurs d'asile. » (libre traduction de l'anglais). 43 12. Concernant le système d'intégration des demandeurs de protection internationale, la dernière version du rapport AIDA sur la situation des demandeurs d'asile en Croatie souligne, dans le résumé ouvrant le rapport que, comme les années précédentes, les bénéficiaires d'une protection internationale sont confrontés à « d'importantes difficultés pour exercer leurs droits » (traduction libre de l'anglais). 44 Lors des sessions sur le troisième cycle de

L'Examen périodique universel « plusieurs États membres des Nations unies ont fait des recommandations à la Croatie concernant les enquêtes sur l'utilisation d'une force excessive contre les réfugiés et les migrants. Ils ont notamment AIDA, op. cit., p. 83. 40 Ibid., p. 91. 41 Ibid., 52. 42 Ibid. 43 Ibid., p. 16. 44 19 recommandé de mettre fin aux déportations illégales, d'améliorer la gestion des frontières conformément aux normes internationales en matière de droits de l'homme et de lutter contre la discrimination à l'égard des réfugiés et des autres migrants » . 45 Parmi les problèmes les plus importants, on trouve « toujours la barrière de la langue ainsi que l'accès aux soins de santé, à l'emploi, à l'éducation et au logement. Bien que le précédent plan d'action pour l'intégration ait expiré à la fin de 2019, un nouveau plan d'action pour l'intégration n'a toujours pas été adopté en 2021 » (traduction libre de l'anglais) . 46 De plus, il ressort du résumé du rapport AIDA que le « taux de reconnaissance est resté faible puisque seuls 68 statuts de réfugiés ont été accordés au cours de l'année 2021 » et que pour cette raison, la Croatie demeure essentiellement un pays « de transit » que la majorité des demandeurs de protection internationale quitte, entraînant une suspension de leur procédure dans 75,35% des cas . 47 Au cours de l'été 2020, le HCR a mené une évaluation dite participative, un processus par lequel des consultations avec les réfugiés sont menées. Cette évaluation a révélé « que le COVID-19 avait un impact sur tous les domaines de la vie des réfugiés, de l'apprentissage de la langue à l'intégration sociale dans les communautés locales, en passant par l'accès à un emploi rémunéré » . 48 Le rapport AIDA souligne en effet que « les réfugiés sont souvent confrontés à de multiples défis lorsqu'ils tentent de s'intégrer avec succès dans les marchés du travail locaux, tels que les barrières linguistiques, les difficultés de reconnaissance des compétences acquises précédemment et les réseaux sociaux et professionnels limités dans la région où ils recherchent un emploi » . 49 Selon le rapport du Médiateur 2021 « les bénéficiaires d'une protection internationale sont exposés à une discrimination fondée sur l'origine raciale ou ethnique, après deux ans de logement subventionné, lorsqu'ils tentent de louer un appartement sur le marché locatif » (traduction libre de l'anglais) . 50 Les principaux problèmes d'intégration identifiés par le médiateur sont : « la non-application de cours de croate continus et de qualité pour les adultes et leur certification, les retards dans les classes préparatoires pour les enfants, l'emploi et la protection des droits du travail des personnes sous protection internationale, et les difficultés d'accès aux soins de santé et à l'assurance maladie » (traduction libre de l'anglais) . JRS, le Center for Peace studies et la Croix-Rouge croate 51 Ibid., p. 30. 45 Ibid., p. 16. 46 Ibid., p. 15. 47 Ibid., p. 118. 48 Ibid. 49 Ibid., p. 119, 50 Ibid. 51 20 signalent des problèmes similaires, ainsi que, parmi d'autres : « le manque d'informations sur les nouvelles personnes qui ont obtenu une protection internationale » (traduction libre de l'anglais) . 52 Si un programme d'insertion des réfugiés et étrangers sous protection subsidiaire a été instauré récemment, la Croix-Rouge croate a indiqué que « le cours de croate n'est pas adapté, car tous les débutants sont dans le même groupe malgré des niveaux d'éducation différents » et que « la plupart des femmes n'ont jamais été employées dans leur pays d'origine et ne se projettent pas non plus dans un environnement de travail en Croatie » . JRS et le Centre for Peace Studies, 53 notamment, arrivent à des conclusions similaires . 54 Dès lors, il ressort donc clairement de ces informations et jurisprudences cités qu'il existe défaillances et des problèmes structurels dans le système d'accueil croate auxquels sont confrontés les demandeurs de protection internationale en Croatie. Il ressort également de ces informations que les violences et maltraitances envers les demandeurs de protection internationale sont récurrents. En l'occurrence, il ne suffit pas de s'appuyer sur des informations générales telles que le fait que la Croatie soit partie à la Convention européenne des droits de l'homme ou qu'il s'agit d'un Etat démocratique pour répondre aux constatations matérielles très précises qui figurent parmi les informations citées supra et dans le rapport AIDA cité par la partie adverse. Au contraire, de telles informations auraient dû pousser la partie adverse à se renseigner davantage sur la situation. En manquant de procéder de la sorte, la partie adverse a manqué aux principes fondamentaux de droit administratif, en particulier le principe de minutie, de précaution, et de préparation avec soin de la décision prise à l'encontre de la requérante. Eu égard à ces éléments, l'affirmation de la partie adverse selon laquelle le renvoi de la requérante vers la Croatie ne constituerait en rien un acte contraire à l'article de 3 de la CEDH est fondé sur une évaluation erronée, qui s'appuie sur des informations partiales et tout à fait incomplètes. Une telle motivation ne correspond en aucun cas au prescrit des articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratif, ni de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. En outre, compte tenu des éléments figurant déjà dans les rapports sur lesquels se base la partie adverse, le transfert vers la Croatie entraînerait une violation de l'article 3 de la CEDH et de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. Ibid. 52 Ibid., p. 135. 53 Ibid. 54 21 Il apparaît que la partie adverse s'est contentée d'invoquer la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, en son arrêt Tarakhel c. Suisse, sans prendre le soin d'analyser plus avant la situation de la requérante. Or, Votre Conseil a déjà souligné à de nombreuses reprises qu'une telle façon de procéder n'était pas acceptable. À cet égard, on peut citer l'analyse de Matthieu LYS, qui résume clairement les exigences applicables en la matière : « [Votre Conseil] rappelle que si, certes, la seule invocation de rapports internationaux ne peut suffire à établir le risque de violation de l'article 3 de la C.E.D.H. en cas de renvoi

vers l'Italie, il n'en demeure pas moins que l'OE a une obligation d'examiner rigoureusement si, individuellement, le demandeur d'asile renvoyé vers l'Italie sera affecté par les carences générales du système d'accueil italien. Ce faisant, l'arrêt commenté adopte une position incluant deux sauvegardes : l'une fondée sur les particularités d'un demandeur vulnérable et l'autre sur la vulnérabilité de tout demandeur face à un système globalement défaillant. Il rejoint en cela la posture adoptée par l'arrêt M.S.S. D'ailleurs, l'arrêt Tarakhel n'avait pas écarté une telle analyse mais ne l'estimait plus d'actualité, sans exclure qu'elle puisse l'être à nouveau. L'O.E. et le juge doivent à la fois être attentif aux situations de vulnérabilités particulières mais aussi à l'évolution de la situation globale en ce qu'elle peut affecter sérieusement une demande qui serait a priori moins vulnérable. » (M. LYS, « CCE, Arrêt n°137 196 du 30 janvier 2015 : Après et outre Tarakhel », EDEM Newsletter, Janvier 2015, p. 21). La partie adverse, en se retranchant derrière les conclusions qu'elle a erronément tirées de la jurisprudence européenne, a manqué de motiver sa décision de façon complète et adéquate. Les dispositions et principes légaux visés au moyen sont donc violés. Le moyen unique est fondé. - IV.2 Quant à la décision de maintien dans un lieu déterminé 13. Moyen unique tiré de la violation : - De l'article 51/5, §4, al. 2 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, - Des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, Et de l'erreur manifeste d'appréciation."

3.3.3. Verzoekster zet niet op concrete wijze uiteen hoe zij de artikelen 3, § 2 en 17, § 1, van de Dublin III-Verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Een schending van deze bepalingen wordt niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

3.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1, van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20, § 5, van de Dublin III-Verordening. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, die aan Kroatië toekomt.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De omstandigheid dat de bestreden bijlage 26^{quater} ontbrak in de dossierstukken die de terugkeerfunctionaris op 26 januari 2023 aan haar advocaat heeft overgemaakt, zoals zij in haar verzoekschrift aangeeft onder de uiteenzetting van de feiten, en ter staving waarvan zij verwijst naar de bij haar verzoekschrift gevoegde stukken, heeft haar raadsman niet verhinderd om kennis te nemen van het bestaan van deze beslissing en tijdig contact op te nemen met de bevoegde instanties om er een kopie van te verkrijgen. In de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, die haar raadsman op 26 januari 2023 per e-mail werd bezorgd, wordt immers duidelijk verwezen naar een in het vooruitzicht gestelde overdracht aan Kroatië als verantwoordelijke lidstaat en wordt gemotiveerd waarom de vasthouding noodzakelijk wordt geacht om verzoekster effectief over te dragen. De bewering als zou haar advocaat uit de op 6 februari 2023 ontvangen melding van verzoeksters repatriëring naar Kroatië voor het eerst het bestaan van de bestreden bijlage 26^{quater} hebben kunnen afleiden, mist aldus feitelijke grondslag.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn

beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.5. Verzoekster betoogt dat verweerder een manifeste appreciatiefout begaat door te stellen dat Kroatië geen ernstige systeemfouten kent die tot onmenselijke en vernederende behandelingen kunnen leiden. Zij verwijst naar meerdere rapporten en persartikels waaruit zou blijken dat de Kroatische autoriteiten een asielbeleid voeren dat alsmaar restrictiever wordt en dat systemische tekortkomingen vertoond op het vlak van opvangomstandigheden, informatie en kwaliteit van de asielprocedure. Zij leidt hieruit af dat haar overdracht aan Kroatië een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoekster is van mening dat verweerder haar situatie op onzorgvuldige wijze heeft onderzocht en uitgegaan is van een verkeerde beoordeling op basis van gedeeltelijke en onvolledige informatie om te stellen dat haar overdracht aan Kroatië geen handeling zou zijn in strijd met artikel 3 van het EVRM.

3.3.6. De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar de lidstaat die verantwoordelijk wordt geacht voor het ingediende verzoek om internationale bescherming, blijkt ook uit artikel 3, § 2, tweede lid, van de Dublin III-Verordening, dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, § 1, van de Dublin III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Blijkens de bestreden beslissing is verweerder zich heel goed bewust van de verplichtingen die op hem rusten in het kader van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest.

3.3.7. De betwisting komt erop neer of de algemene situatie in Kroatië voor Dublin-terugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van verzoekster al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest en of verweerder dit alles voldoende onderzocht heeft.

3.3.8. *In casu* kan verzoekster, gelet op wat er in de bijlage 26^{quater} kan gelezen worden, niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder geen rigoureuus onderzoek zou hebben gevoerd over of niet gemotiveerd zou hebben aangaande de algemene situatie in Kroatië voor Dublin-terugkeerders enerzijds en haar persoonlijke omstandigheden anderzijds.

3.3.9. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand onderzocht heeft en een uitgebreid onderzoek gevoerd heeft naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoekster aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoekster die zij heeft afgelegd tijdens haar interview bij de Dienst

Vreemdelingenzaken op 8 december 2022. Hij steunde zich bij zijn beoordeling verder op het landenrapport voor Kroatië met betrekking tot 2021, "laatste update op 22.04.2022" zoals dit tot stand kwam binnen het "mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (hierna: het AIDA-rapport), een rapport van Amnesty International van 2019 met als titel "Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route", een publicatie van de Kroatische ombudsvrouw van 25 juli 2019, een Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, het jaarverslag van juli 2022 van een onafhankelijk controlemechanisme dat ingesteld werd door de Kroatische autoriteiten en dat moet toezien op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming in Kroatië, de conclusies van het rapport van 10 oktober 2022, opgesteld door een Portugees parlements lid, rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, en een bericht van 3 november 2022 van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ten slotte is er ook sprake van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten. Deze brief van 26 december 2022, als bijlage bij het akkoord van Kroatië inzake verzoekster, werd opgesteld door de Kroatische autoriteiten, vermeldt verzoeksters naam en de Dublin III-Verordening, en werd dezelfde dag via 'Dublinet' aan verweerder overgemaakt. Deze brief luidt als volgt:

"(...)

Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when she returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite her to another country.

Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection.

"(...)"

Hieruit blijkt dat er voor verzoekster individuele garanties zijn vanwege de Kroatische autoriteiten zoals verweerder het duidt in zijn nota.

3.3.10. Verzoekster haalt in haar verzoekschrift meerdere bronnen aan die melding maken van gewelddadige incidenten aan de Kroatische grenzen door toedoen van de politie, waaronder *pushbacks*, en die volgens haar de bevestiging in houden van haar verklaringen volgens de welke de Kroaten haar de binnenkomst weigerden.

In de bestreden beslissing gaat verweerder concreet in op de *pushbacks* met geweld door de Kroatische (grens)politie aan de buitengrenzen, zoals gemeld en gesignaleerd in verschillende rapporten en media. Hij wijst in dit verband op de volgende vaststellingen:

"In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe

verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pp. 13-14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML7?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie Voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', p. 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlamentscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-home-affairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020".

Verzoekster gaat er met haar betoog volledig aan voorbij dat zij bij overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet aan de buitengrenzen van dit land met niet-EU-landen terecht komt of in de buurt hiervan landinwaarts, waar de *pushbacks* zich voordeden en dat er concrete maatregelen getroffen werden door de Kroatische autoriteiten om de beschreven wantoestanden aan die buitengrenzen tegen te gaan waaronder het installeren van onafhankelijk toezicht, waarover verweerder uitgebreid motiveert in de bestreden beslissing. Blijkens de bestreden bijlage 26^{quater} zal verzoekster worden overgedragen aan Kroatië via de luchthaven van Zagreb. Dit grenst geografisch aan Slovenië. Verzoekster komt dus niet terecht aan de buitengrenzen van Kroatië waar de wantoestanden plaatsgrepen.

Daar komt nog bij dat de Kroatische autoriteiten individuele garanties hebben verstrekt voor verzoekster, zoals hoger reeds aangestipt.

In zoverre verzoekster haar persoonlijk wedervaren met de Kroatische politie aan de Kroatische grens aangrijpt om te argumenteren dat zij bij overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt om slecht te worden behandeld, dient te worden gewezen op volgende pertinente motieven van de bestreden bijlage 26^{quater}.

“De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat zij er geslagen werden door de politie. Zij verklaarde dat zij Kroatië gewoon wilden passeren, dat zij smeekten om hen door te laten, maar dat de politie weigerde. Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO’s hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2021 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA, p.25). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat UNHCR assistent hoog-commissaris Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren (AIDA, p. 26). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies.

In het Amnesty International Rapport ‘Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route’ van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gericht anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties (toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofde van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met haar klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO’s zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.”

Met betrekking tot de mogelijkheid voor verzoekster om in Kroatië toegang te krijgen tot de asielprocedure, motiveert verweerder in de bestreden bijlage 26^{quater} als volgt:

“De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat zij er erg slecht behandeld werd. Zij stelde nog liever zelfmoord te plegen dan terug te keren naar Kroatië. Ze stelde dat zij er geslagen werd door de politie, dat zij Kroatië gewoon wilden passeren en dat ze gesmeekt hebben om hen door te laten, maar dat de politie weigerde. Verder verklaarde zij dat haar in het opvangcentrum gevraagd werd of zij asiel wilde aanvragen en dat zij een document kreeg om in te vullen. Zij gaf aan gezegd te hebben dat zij geen asiel wilde aanvragen, waarop zij een datum kreeg waarop ze het centrum diende te verlaten. Vooreerst wensen we op te merken dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaring van betrokkene en dat zij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, zij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene verklaarde dat zij haar vingerafdrukken diende af te staan, echter zij stelde in Kroatië geen verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben. Zij verklaarde documenten ontvangen te hebben, maar stelde deze achtergelaten te hebben. Vooreerst wensen we te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken

in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting.

Betreffende de verklaring dat zij in Kroatië geen asielaanvraag indiende, merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Verder dient opgemerkt te worden dat we er van kunnen uitgaan dat Kroatië de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", p. 52). Er wordt vermeldt dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (AIDA, p. 52)."

Zoals verweerder terecht aanhaalt in het bestreden overdrachtsbesluit, kan in het AIDA-rapport – dat zich bevindt in het administratief dossier – worden gelezen dat er voor personen die overeenkomstig de Dublin III-Verordening aan Kroatië worden overgedragen, zoals het geval is voor verzoekster, geen aanwijzingen zijn dat ze problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Waar verzoekster volhoudt dat zij in Kroatië geen asielaanvraag heeft willen indienen en er documenten getekend heeft waarvan zij de inhoud niet begreep, zodat zij er geregistreerd werd als asielzoeker zonder dat zij het wist, doet zij geen afbreuk aan de objectieve vaststelling in de bestreden bijlage 26^{quater} dat zij in Kroatië een asielaanvraag heeft ingediend en weerlegt zij verder geenszins de pertinente overwegingen dat zij in geval van overdracht (opnieuw) toegang zal krijgen tot de asielprocedure, dat de Kroatische instanties haar verzoek om internationale bescherming zullen onderzoeken en haar niet zullen verwijderen naar haar herkomstland zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek, alsook dat zij gemachtigd zal zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoekster van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen.

3.3.11. De bestreden beslissing stelt eveneens terecht dat er volgens het voormelde AIDA-rapport geen problemen gerapporteerd werden voor wat betreft de capaciteit en de levensomstandigheden in de twee opvangfaciliteiten die Kroatië kent voor verzoekers om internationale bescherming, met name een in Zagreb en een in Kutina, dat zich blijkens het betrokken AIDA-rapport op 80 km van Zagreb bevindt. Eveneens motiveert verweerder blijkens het betrokken AIDA-rapport terecht: "Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. Er worden in de centra drie maaltijden per dag voorzien en zwangere vrouwen, nieuwe moeders en kleine kinderen krijgen nog een extra snack (AIDA, p. 83)".

Waar verzoekster er in haar verzoekschrift op wijst dat de opvangomstandigheden in Kroatië niet optimaal zijn, dat er zich problemen kunnen voordoen omwille van de taalbarrière, onder meer door een tekort aan professionele tolken, dat er geen rechtsbijstand voorzien is voor beroepen bij de hoge administratieve rechtbank, dat er momenteel geen sprake is van *screening* en gespecialiseerde centra voor de opvang van kwetsbare groepen, noch van een controlemechanisme inzake maatregelen die genomen worden om

tegemoet te komen aan de bijzondere noden van de asielzoekers, en dat begunstigen van internationale bescherming in Kroatië moeilijkheden kunnen ondervinden om hun rechten uit te oefenen en zich te integreren, toont zij niet aan dat voormelde problemen en tekortkomingen dermate zwaarwegend zijn dat zij een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest inhouden. Verzoekster toont evenmin aan dat zij persoonlijk, omwille van een bijzondere kwetsbaarheid, het risico loopt op dergelijke behandelingen.

Uit het verslag van verzoeksters gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 december 2022, aanwezig in het administratief dossier, kan bovendien niet blijken dat zij toen verklaard heeft dat zij niets te eten kreeg toen zij in Kroatië werd vastgehouden, zoals zij thans in haar verzoekschrift voorhoudt.

Waar verzoekster opmerkt dat asielzoekers volgens het AIDA-rapport slechts toegang hebben tot bepaalde medische en ziekenhuiszorgen, gaat zij voorbij aan volgende motieven van de bestreden bijlage 26^{quater}:

“Betreffende haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene in goede gezondheid te verkeren. Tot op heden bracht de betrokkene geen elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA, p. 91). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.”

Op grond van dit alles kan de Raad niet vaststellen dat verzoekster zich in een preciaire gezondheidssituatie bevindt. Verzoekster brengt middels haar verzoekschrift geen argumenten of stukken bij die hierover anders doen besluiten.

Er wordt herhaald dat de Kroatische overheden wel degelijk individuele garanties verstrekt hebben voor verzoekster aan verweerder. Ze hebben in hun brief van 26 december 2022, waarin verzoekster in de hoofding vermeld wordt, namelijk gesteld dat verzoekster bij overdracht opnieuw toegang zal hebben tot de procedure om internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van haar dossier. Er wordt tevens gesteld dat de Kroatische instanties het non-refoulementprincipe zullen eerbiedigen en verzoekster niet zullen overdragen naar een land waar haar leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan. Verzoeksters verwijzing naar informatie waarin melding wordt gemaakt van de lage erkenningsgraad in Kroatië doet aan deze garanties geen afbreuk.

Waar verzoekster informatie aanhaalt volgens dewelke begunstigen van een internationale beschermingsstatus in Kroatië worden blootgesteld aan discriminatie op grond van ras of etnie, wordt opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die

aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin III-Verordening een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

3.3.12. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar een arrest van de Nederlandse Raad van State van 13 april 2022 en een uitspraak van de Duitse administratieve rechtbank (*Verwaltungsgericht*) van Braunschweig van 25 februari 2022 om te argumenteren dat zij bij gebrek aan individuele garanties van de Kroatische autoriteiten voorafgaand aan haar overdracht een reëel risico op refoulement loopt, gaat zij eraan voorbij dat *in casu* dergelijke individuele garanties verkregen werden, zoals hoger reeds toegelicht. Haar betoog en verwijzing naar voormelde rechtspraak is derhalve niet dienstig.

Waar verzoekster citeert uit het arrest van de Raad met nr. 280 105 van 14 november 2022 en daarnaast verwijst naar meerdere andere arresten van de Raad, dient te worden benadrukt dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben en dat verzoekster bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar zij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.3.13. Gelet op het voormelde blijkt niet dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië. Verzoekster maakt een schending van deze artikelen niet aannemelijk.

3.3.14. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt duidelijk dat de risico's bij overdracht aan Kroatië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van omstandigheden eigen aan verzoeksters geval. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

3.3.15. Er blijkt niet dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

3.3.16. Uit het voorgaande volgt dat het door verzoekster tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ontwikkelde middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond en derhalve niet ernstig is.

3.3.17. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde, de voorwaarde van de ernstige middelen, is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. WILLAERT